

att äfven detta medel blir otillförlitligt, om man har grannar, som ingenting göra för att skydda sina plommonträd, ty i så fall ger naturligtvis både det ena och det andra medlet, som man själf använder, ett klent skydd.

Färlöf i december 1900.

Josef Andersson.

MYROR SÅSOM SKADEDJUR I TRÄDGÅRDEN.

Om jag undantager en och annan »trädgårdsmästare», som räknar myrorna till trädgårdens skadedjur, emedan de (såsom en af dessa försäkrat mig) »yngla af sig bladlöss», så betraktar man väl icke myrorna såsom skadliga för växtligheten. I sina bekanta handböcker upptaga KIRCHNER och KALTENBACH dem icke ens, och HOLMGREN omnämner visserligen en del obehag, som de kunna förorsaka, när de få innästla sig i drifbänkar m. m., men framhåller företrädesvis den nytta de göra för växterna genom att döda en mängd skadliga insekter och larver. Jag hade också uteslutande sett på den nytta, de göra härigenom, såväl som därigenom, att deras närvaro på ett fruktträd är ett nästan ofelbart tecken till, att man där kan vänta sig finna bladlöss, och jag hade aldrig funnit dem göra någon skada på växterna i trädgården.

Men i våras fick jag veta af annat. I en för några år sedan anlagd plantering på omkring 20 stycken päronträd fann jag en dag, då blomningen börjat, hvartenda träd öfverfyllt af myror, som med en ifver, som snarast liknade formligt raseri, voro i färd med att förstöra blommorna, afbitande åtminstone kronblad, ståndare och pistiller. Några unga, spalierade päronträd vid ett par närbelägna byggnader voro utsatta för samma härjning. Fullkomligt öfverraskad, som jag blef vid denna anblick, och till en

början endast tänkande på att, om möjligt, rädda en del af blomorna, brydde jag mig icke om att närmare undersöka orsaken till detta angrepp, utan ägnade min uppmärksamhet förnämligast åt att jaga bort myrorna. Detta var emellertid lättare sagdt än gjordt. Då jag midt under blomningen ogärna ville företaga någon öfversprutning, försökte jag först med insektpulver och pulver af *Veratrum*, men förgäfves, ehuru jag ej sparade på doserna; i alla händelser ryckte snart nya skaror fram. Jag tillgrep då en stark fotogénemulsion, men äfven denna förmådde endast tillsvidare fördrifva myrorna. Jag visste då ingen annan råd än att försöka en lysollösning, som af d:r SJÖSTEDT användts mot myror med framgång, såsom tycktes framgå af hans redogörelse därför i Ent. Tidskr. 1898, sid. 19. Vål hade jag klart för mig, att jag riskerade att skada, kanske fördärfva päronträden, om jag använde en så stark blandning, som kräfdes för att döda myrorna, men i den sinnesstämning, hvori jag försattes genom min hittills fruktlösa kamp mot dessa envisa fiender, beslöt jag att stå risken och öfversprutade så träden med en 4 à 5-procentig lysolblandning. Och för denna kapitulerade myrorna omsider. Jag gjorde öfversprutningen så kort som möjligt och använde en mycket fin strilapparat, annars hade päronträden kanske lidit större skada; nu kunde jag endast på några få blommor och blad märka någon sådan, och växtligheten under sommarens lopp hämmades alls intet däraf. Men min päronskörd för året på denna plantering var ohjälpligt förlorad, — så mycket harmligare, som den hade blifvit den första och lofvade att blifva mycket rik.

Sedan jag lyckats besegra mina små, men dödligt envisa fiender på träden, uppsökte jag deras läger och fann detta i stammen af en till det yttre alldeles frisk alm med ingång mellan ett par rötter i jämnhöjd med marken. Jag upprepade här alltemellanåt öfversprutningarne med den följd, att massor stupade för hvarje gång, och till sist antände jag inuti trädet ett litet bål för att förgöra äfven larver och puppor.

Af brist på litteratur var jag okunnig om, hvilken art denna myra tillhörde, men d:r SJÖSTEDT, som vid denna tid besökte orten, upplyste mig om, att det var *Lasius fuliginosus* LATR., och den fick då ett helt annat intresse för mig på grund af prof. LAGERHEIMS intressanta uppsats om denna myra och dess svamp-

odling, som nyligen stått att läsa i tidskriften. Hade jag från början vetat, att det var denna myra, jag hade att göra med, skulle jag noggrannare gifvit akt på dess angrepp. Nu kom jag endast att iakttaga, att myrorna voro begärliga efter den saft, som utsipprade, där växtdelarna affbitits, och jag antog, att deras angrepp gjordes uteslutande för att framtvunga denna saft. Men möjligen var detta endast ett sekundärt mål och det egentliga målet kanske i stället, att förskaffa sig lämpligt material för de konstfärdiga väggarna i sitt bo.

Myrsamhället har säkert funnits länge på denna plats, och jag betviflar ej håller, att de förut angripit blommorna på närstående äldre päronträd, ehuru deras angrepp på stora träd lätt kunna undgå uppmärksamheten. Nu, då de fått en del rikt blommande, små päronträd i sin närhet, funno de naturligtvis dessas blommor lättåtkomligare och kanske äfven läckrare.

Färlöf i december 1900.

Josef Andersson.

NOTISER.

Statsanslag till Entomologiska Föreningen i Stockholm. I likhet med hvad förut ägt rum har Kongl. Maj:t den 31 december 1900 tilldelat Föreningen för år 1901 ett tusen kronor för fortsatt utgifvande af »Uppsatser i praktisk entomologi» och under samma villkor som hittills.

Statsanslag till Nunnans bekämpande. Kongl. Maj:t har till Riksdagen aflämnat nådig proposition om ett ytterligare anslag af 15,000 kronor för att, jämte under år 1900 öfverblifna medel (omkring 31,000 kronor) år 1901 användas för ofvanskrifna ändamål.